

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce:	**J. K.** bytem K. zastoupen JUDr. Veronikou Vlkovou, advokátkou sídlem Jugoslávská 1311/14, 360 01 Karlovy Vary
proti žalovanému:	**Ministerstvo zemědělství** sídlem Těšnov 65/17, 110 00 Praha 1
za účasti osoby zúčastněné na řízení:	**Lesy České republiky, s. p.** sídlem Přemyslova 1106/19, 500 08 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2023, č. j. MZE-32795/2023-16233,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Žalobce podal dne 15. 12. 2022 žádost, aby byly jeho pozemky parc. č. Xa, Xb, Xc, Xd, Xe, Xf, Xg, Xh, Xi, Xj a Xk v k. ú. Č. prohlášeny za nehonební. Za hlavní důvod žádosti žalobce označil to, že jako soukromě hospodařící zemědělec chová jateční skot a prasata, přičemž chov prasat vyžaduje podle § 2a písm. c) vyhlášky č. 342/2012 Sb., o zdraví zvířat a jeho ochraně, o přemísťování a přepravě zvířat a o oprávnění a odborné způsobilosti k výkonu některých odborných veterinárních činností, ve znění od 15. 3. 2020 (dále jen „*vyhláška č. 342/2012 Sb.*“) trvalé souvislé dvojité oplocení. Za další důvod žádosti žalobce označil svou povinnost dle § 4 odst. 1 písm. c) zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči (dále jen „*veterinární zákon*“), bránit vzniku a šíření nákaz a jiných onemocnění zvířat, dále zamezit úniku a průniku skotu, zajistit krmnou základnu pro chov a zabránit krádežím a kontaminaci píce např. vývrhy po odstřelu a ochranu před škodami páchanými myslivci poražením ohradníků a rozježděním kolejí. Žalobce v žádosti uvedl, že z těchto důvodů zřízené oplocení je neslučitelné s výkonem práva myslivosti a volným pohybem zvěře. Nebudou-li pozemky prohlášeny za nehonební, bude muset žalobce oplocení odstranit a bude mu tím znemožněn chov prasat.

2. V řízení před Krajským úřadem Karlovarského kraje (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“) odbor životního prostředí Městského úřadu Kraslice sdělil, že v posledních dvou letech neřešil žádný únik hospodářských zvířat (viz sdělení založené ve správním spisu pod č. j. KK/6447/77/22-9) a jeho odbor územního plánování, stavebního úřadu a památkové péče, že stavba oplocení pozemků žalobce byla provedena bez rozhodnutí vyžadovaného stavebním zákonem a nebyla dodatečně povolena, přičemž jen pozemek parc. č. Xk lze považovat za zastavěný pozemek podle § 2 odst. 1 písm. c) stavebního zákona (viz sdělení založené ve správním spisu pod č. j. KK/6447/77/22-10). Správní orgán prvního stupně provedl dne 11. 1. 2023 místní šetření, jehož se bez námitek proti pořízenému protokolu zúčastnil žalobce (viz protokol založený ve správním spisu pod č. j. KK/6447/77/22-11 včetně fotodokumentace). Při tomto ohledání na místě správní orgán prvního stupně zjistil k pozemkům, které učinil žalobce předmětem své žádosti, následující: Pozemky parc. č. Xa, Xb, Xi, Xe, Xg, Xl, Xj a Xd tvoří pastevní areál, který je zvnějšku oplocen a uvnitř od potoka oddělený ohradníkem. Pozemky parc. č. Xc a Xf mají charakter lesního porostu, pouze na severní straně sousedí s oplocenými pastvinami a nejsou jejich součástí. Pozemek parc. č. Xk je využíván pro farmu žalobce, odstavné plochy, skladovací plochy mj. pro krmivo, přičemž na tomto pozemku je umístěn přístřešek i s krmivem a výběh pro prasata. Žalobce nevyužil práva seznámit se s podklady rozhodnutí dle výzvy správního orgánu prvního stupně ze dne 17. 1. 2023, č. j. KK/6447/ZZ/22-14.

3. Dne 8. 2. 2023 vydal správní orgán prvního stupně podle § 17 odst. 2 zákona č. 449/2001 Sb. (dále jen „*zákon o myslivosti*“) rozhodnutí č. j. KK/6447/ZZ/22-15 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Výrokem I prvoinstančního rozhodnutí bylo rozhodnuto o neprohlášení pozemku parc. č. Xk za nehonební v zájmu vlastníka z důvodu, že se již jedná o nehonební pozemek podle § 2 písm. e) zákona o myslivosti. Výrokem II prvoinstančního rozhodnutí bylo rozhodnuto o neprohlášení zbytku pozemků, které byly předmětem žádosti žalobce (dále jen „*zbývající pozemky*“), za nehonební v zájmu vlastníka.

4. K odvolání žalobce, podanému výlučně proti výroku II prvoinstančního rozhodnutí, vydal žalovaný dne 23. 5. 2023 rozhodnutí č. j. MZE-32795/2023-16233 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž odvolání žalobce zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

II.

Žaloba

5. Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

6. Žalobce v odst. I žaloby namítl nepřezkoumatelnost postupů správního orgánu prvního stupně i žalovaného. Dále žalobce namítl, že správní orgány nezjistily dostatečně skutkový stav, neboť nezohlednily podnikání žalobce na předmětných pozemcích, spočívající v chovu skotu a prasat, kdy chov prasat vyžaduje podle § 2a vyhlášky č. 342/2012 Sb. dvojité oplocení. Žalobce uváděl, že pozemky oplotil i proto, aby zabránil šíření nákaz, zamezil častému úniku skotu z pastvin a tím vzniklým škodám, aby zajistil krmnou základnu pro chovaný skot s vyloučením kontaminace vývrhy ulovené zvěře, aby zamezil krádežím píce a aby předešel škodám, které páchají myslivci porážením ohradníků a rozježděním kolejí na jeho polnostech. Honební režim pozemků, umožňující zejména odlov lesní zvěře, kontaminaci píce a rozšíření nákazy, žalobci znemožňuje právně regulovaný ekologický chov prasat. Nebudou-li pozemky prohlášeny za nehonební, nebude žalobci vydáno dodatečné stavební povolení k již zřízenému oplocení pastevních pozemků, čímž bude žalobci znemožněn chov prasat a současně podnikání v živočišné výrobě.

7. Podle žalobce správní orgány nesprávně preferovaly celospolečenský zájem na podpoře myslivosti jako národního kulturního dědictví a dostatečně nezohlednily ústavně chráněné žalobcovo právo na podnikání a jeho vlastnické právo dle čl. 11 a 26 LZPS. Žalovaný vyšel z chybné interpretace § 17 odst. 3 zákona o myslivosti, podle níž je souhlas vlastníka vyžadován jen při zpětném zařazení do kategorie pozemků honebních a pominul žalobcovo vlastnické právo a jeho vůli. Žalobce argumentoval tím, že napadeným rozhodnutím dochází k nucenému omezení jeho vlastnického práva a k zásahu do jeho práva na výkon podnikatelské činnosti, kdy žádným právním předpisem není žalobci přiznána za toto omezení náhrada ušlého zisku a náhrada za přičlenění pozemků do konkrétní honitby dle § 30 odst. 2 zákon o myslivosti je nicotná. Podle žalobce má jeho chov skot a prasat též společenský význam, neboť žalobce dodává zvířata k porážce a následně slouží k zásobování a obživě obyvatel. Správními orgány odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu není přiléhavý, protože realizací myslivosti v projednávané věci dochází nejen k zásahu do vlastnického práva žalobce, ale i do práva na podnikání spočívajícím v zemědělské a farmové činnosti (chov krav a prasat). Správní orgány pominuly, že členové mysliveckého spolku porušují veterinární zákon, protože nechávají pravidelně vývrhy ulovené zvěře na pozemcích žalobce a při pozření těchto vývrhů volně se pohybujícím skotem a prasaty pak u nich dochází ke zdravotním potížím, což mělo za důsledek nesprávný závěr o tom, že zemědělská činnost žalobce není v rozporu s výkonem práva myslivosti. Žalobce měl za paradoxní, že myslivci jako dobrovolný zájmový spolek mají právo na to, aby poškozovali jeho pozemky, a osoba zúčastněná na řízení odmítat vydat souhlas ke zřízení oplocení, ač právní předpisy žalobci ukládají, aby při chovu prasat měl zřízeno dvojí oplocení. Žalobce poukázal dále na to, že žalovanému musí být znám aktuální legislativní proces týkající se změny zákona o myslivosti, která by měla vést ke snížení výměr honiteb v rozsahu min. 500 ha, omezení činnosti mysliveckých spolků a eliminaci škod lesní zvěří i vlastníky pozemků. Fakt, že žalobce nepožádal stavební úřad o povolení provedení oplocení, nemůže mít zásadní vliv na napadené rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně podle žalobce nerozhodl o jednotlivých pozemcích žalobce rozdílně, ač jsou rozdílně využívány – ve správním řízení bylo zjištěno, že jsou pozemky z větší části zastavěny stavbou nebo využívány jako zahrady a ve zbytku jde o pastviny. V původní žádosti žalobce uvedl, že nesouhlasí s usmrcováním volně žijící zvěře, ale správní orgány jeho postoj bagatelizovaly s odkazem na to, že žalobce dodává chovaný skot na porážku. Žalobce poukázal na to, že správní orgán prvního stupně v jiné části k. ú. Č. u Kr. rozhodnutím ze dne 14. 10. 2021, č. j. KK/3946/ZZ/21-14, prohlásil pozemky za nehonební – po tomto rozhodnutí žalobce podal žádost o prohlášení oplocených pozemků za nehonební a jejich vynětí z mysliveckého honitby Liboc.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

9. Žalovaný k interpretaci neurčitého právního pojmu *zájem vlastníka* ve smyslu § 17 odst. 2 zákona o myslivosti odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 13. 12. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 34/03, č. 49/2007 Sb. (dále jen „*nález ÚS*“), a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2009, č. j. 9 As 26/2009-85, publ. pod č. 2702/2012 ve Sb. NSS (dále jen „*rozsudek Svatá Máří*“). Žalobce se dovolává své specifické podnikatelské činnosti, kdy žalovaný nezpochybňoval, že chov prasat žalobcem s sebou nese povinnost dvojitého oplocení. Nebylo též sporu o tom, že žalobce provedl dvojité oplocení pozemků v rozporu se stavebními předpisy. Správní soud by však v této věci neměl přezkoumávat žalobcem tvrzené stanovisko stavebního úřadu, že vydání dodatečného stavebního povolení na zřízené oplocení brání honební charakter pozemku, kdy řízení o dodatečném stavebním povolení včetně žalobcem tvrzeného procesního postoje osoby zúčastněné v tomto řízení je pro soudní přezkum v dané věci irelevantní. Běžný chov hospodářských zvířat na pastvinách nepředstavuje podle žalovaného specifické využití pozemků bránící honebnímu charakteru pozemků, jinak by bylo právo myslivosti prakticky popřeno. Navíc prase domácí ryje půdu, což vyžaduje pravidelnou výměnu pastvin – proto by bylo podle žalovaného efektivnější řešit věc za účelem naplnění zásady proporcionality zásahů do dotčených práv tím, že by nehonebními byly prohlášeny jen ty pozemky, které jsou řádně ohrazeny a aktivně využívány k chovu vepřů. V posuzované věci sice zřízené oplocení fakticky vylučuje výkon myslivosti, avšak jelikož bylo oplocení postaveno v rozporu s právními předpisy, může být nařízeno jeho odstranění, což vyloučí chov prasat a důvod nehonebního charakteru pozemku. Pokud by následně odpadl důvod pro nehonební charakter pozemku, již by ho za honební nebylo možno prohlásit bez souhlasu vlastníka, čímž by byl obejit institut prohlášení pozemku za nehonební. Žalovaný shrnul, že prase domácí lze chovat v trvale oplocených plochách, které jsou podle § 2 písm. e) zákona o myslivosti považovány za nehonební. Bude-li žalobci vydáno dodatečné povolení na oplocení, stanou se oplocené pozemky ex lege nehonebními. Bude-li nařízeno odstranění oplocení, bude pozemek sloužit jako běžná pastvina a není důvod pro nehonební charakter pozemku.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

10. Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích.

11. Žalobce zdůraznil, že bez vynětí z honitby nelze docílit dodatečného povolení oplocení. Podle žalobce je honitba prováděna v rozporu s právními předpisy (vývrhy apod.). Podle žalobce nelze připustit, aby vlastník neměl právo odvolat svůj souhlas s honitbou, pokud chce své pozemky využít k podnikání.

12. Žalovaný poukázal na úpravu obsaženou v novém stavebním zákoně týkající se regulace dodatečného povolení. Podle žalovaného není podmínkou pro výstavbu oplocení vynětí z honitby. Žalovaný uzavřel, že žalobce nepotřeboval vynětí z honitby k výkonu specifické podnikatelské činnosti, nýbrž k dodatečnému povolení černé stavby oplocení, kdy přezkum zákonnosti postupů ve stavebním řízení není předmětem tohoto soudního přezkumu.

V.

Rozhodnutí soudu

13. V souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Přezkumná

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

činnost soudu dále respektovala dispoziční zásadu vyjádřenou v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 in fine a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, z jakých skutkových či právních důvodů je napadené rozhodnutí správního orgánu nezákonné. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. - takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

14. Soud předesílá, že z hlediska soudního přezkumu představují rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56), proto soud při posouzení důvodnosti žalobních námitek přihlížel nejen k odůvodnění napadeného rozhodnutí, ale i k odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí.

15. Žaloba je nedůvodná.

16. Soud vyšel při posouzení důvodnosti žaloby z následující právní úpravy.

17. § 17 odst. 1 zákona o myslivosti stanoví, že myslivost lze provozovat jen v rámci uznané honitby.

18. Podle § 17 odst. 2 věty druhé zákona o myslivosti prohlásí na návrh vlastníka orgán státní správy myslivosti z důvodů bezpečnostních nebo vojenských nebo zájmu vlastníka za nehonební pozemky i jiné pozemky než pozemky uvedené v § 2 písm. e).

19. § 17 odst. 3 věty první zákona o myslivosti stanoví, že pomine-li důvod, pro který byl pozemek prohlášen za nehonební, prohlásí orgán státní správy myslivosti na návrh vlastníka pozemku nebo z vlastního podnětu a za souhlasu vlastníka pozemku tento pozemek za honební.

20. Z judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu vyplývají následující právní východiska.

21. Myslivost a právo myslivosti jsou společenskými aktivitami aprobovanými státem k ochraně a rozvoji jedné ze složek životního prostředí – zvěře. Zákon o myslivosti nepředstavuje úpravu myslivosti jako zájmové aktivity, ale ve svém základu jako cílevědomé a regulované činnosti k ochraně a rozvoji přírody. Realizace myslivosti a práva myslivosti je v obecné rovině legitimním omezením vlastnického práva a jejich prostřednictvím naplňuje stát svou ústavní povinnost zakotvenou v čl. 7 Ústavy. Pokud by vlastnické právo bylo vykonáváno takovým způsobem, který by eliminoval myslivost a výkon práva myslivosti, byl by výkon vlastnického práva v rozporu s čl. 11 odst. 3 Listiny. Individuální prohřešky proti myslivosti a zneužití práv z její regulace plynoucích je třeba důsledně postihovat individuálně. Vlastníkům honebních pozemků právo poskytuje řadu obecných nástrojů k ochraně před excesy ze strany osob, které právo myslivosti na jejich pozemcích vykonávají. Vlastník honebního pozemku má nárok, aby byl jeho pozemek za nehonební prohlášen buď z důvodu nutnosti chránit jiné ústavně zaručené právo vylučující svou podstatou právo myslivosti (například smýšlení vlastníka podle čl. 15 odst. 1 Listiny), nebo v situacích, kdy přestane být jinak legitimní omezení vlastníka z důvodu práva myslivosti proporcionální, například tehdy, pokud důvod na straně vlastníka spočívá v povaze využívání pozemku ke specifické podnikatelské činnosti, která by byla honebním užíváním pozemku výrazně omezena (srov. právní věty a bod 83 nálezu ÚS a bod 23 nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 6. 3. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 3/06, č. 149/2007 Sb.). Výkon myslivosti představuje veřejný zájem legitimující omezení vlastnického práva k pozemku (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 756/07).

22. Správní orgány při rozhodování o žádosti vlastníka o prohlášení pozemků za nehonební musí zjistit a posoudit, zda jsou na straně vlastníka dány důvody, které zákon výslovně stanoví pro to, aby k prohlášení pozemků za nehonební mohlo dojít - tyto důvody musí být vlastníkem nejen

jasně vyjádřeny, ale také dostatečným způsobem doloženy. Následně musí správní orgány přezkoumatelně na základě takto konkrétně zjištěných a důkazy podložených důvodů učinit závěr, zda legitimní omezení vlastníka z důvodu práva myslivosti je proporcionální. Základem pro úsudek správních orgánů musí být podrobně odůvodněná úvaha o konkrétním obsahu a rozsahu neurčitého právního pojmu *zájem vlastníka,* a teprve poté, kdy správní orgán tento neurčitý právní pojem vyloží, jej bude moci konfrontovat se skutkovými zjištěními toho kterého případu a usoudit, zda pro vydání konkrétního rozhodnutí byly splněny zákonem stanovené podmínky (viz rozsudek Svatá Máří).

23. Po vlastnících pozemků lze požadovat, aby strpěli jejich využívání k výkonu práva myslivosti třetími osobami, jen pokud takové omezení jejich vlastnických práv nepřesáhne spravedlivou míru. Spravedlivou míru nepřekročí využívání cizích pozemků k výkonu práva myslivosti tehdy, pokud dotčený vlastník takovým využíváním netrpí žádnou podstatnou újmu [viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2013, č. j. 7 As 16/2013-53 (dále jen „*rozsudek Vinice*“)].

24. Popsanou právní úpravu a judikaturu shrnuje soud tak, že pro řízení o žádosti vlastníka pozemku podle § 17 odst. 2 zákona o myslivosti platí následující pravidla. Za právně přípustný důvod lze obecně považovat vlastníkův zájem na užívání pozemků ke specifické podnikatelské činnosti, která je honebním užíváním pozemku výrazně omezena. Pokud jde o jeho tvrzený zájem na prohlášení nehonebního pozemku, je pro posouzení správních orgánů rozhodný obsah žádosti vlastníka. Nejprve je nutno posoudit, zda důvody tvrzené vlastníkem vůbec mohou být zákonným důvodem k prohlášení pozemků za nehonební. Je-li tomu tak, dalším krokem je posouzení, zda takové důvody vlastník prokázal. Pokud je i tato podmínka splněna, musí správní orgány poměřit veřejný zájem na výkonu práva myslivosti na jedné straně a tvrzené a prokázané důvody kolidujícího výkonu vlastnického práva vlastníka pozemku. Jinými slovy posuzují, zda veřejný zájem na výkonu práva myslivosti představuje přiměřené omezení práv vlastníka v rozsahu *zájmu vlastníka* tak, jak ho tvrdil v návrhu a prokázal ve správním řízení, přičemž v tomto ohledu na významné, zda a jakou újmu vlastník v důsledku výkonu práva myslivosti utrpí. Individuální prohřešky proti myslivosti by v zásadě neměly být pro rozhodnutí relevantní.

25. Správní orgán prvního stupně odůvodnil prvoinstanční rozhodnutí následovně.

26. Z územního plánu Kraslice a ze sdělení stavebního úřadu učinil správní orgán prvního stupně skutkové zjištění, že se pozemek parc. č. Xk v k. ú. Č. nachází v zastavěném území a jde o zastavěný stavební pozemek. Zbývající pozemky se v zastavěném území nenacházejí a o zastavěné stavební pozemky nejde (viz str. 4 a str. 5 prvoinstančního rozhodnutí).

27. Z ohledání pozemků dne 11. 1. 2023, sdělení stavebního úřadu, ortomap a protokolu veterinární správy učinil správní orgán prvního stupně skutkové zjištění, že pozemky jsou nejpozději od roku 2018 (tj. ještě před vznikem povinnosti dvojitého oplocení) trvale oploceny a tvoří jeden kompaktní ucelený uzavřený areál. Stavba oplocení byla provedena bez rozhodnutí vyžadovaného stavebním zákonem, nebyla dodatečně povolena a řízení o dodatečném povolení stavby je přerušeno. Chov prasat je realizován výlučně ve výběhu na 0,5 ha pozemku parc. č. Xk, přičemž výběh prasat je oplocený a další oplocení je zbudováno kolem farmy žalobce. Chov prasat je tedy zajištěn dvojitým oplocením a prasata nemají přístup mimo oplocený výběh (viz str. 9 prvoinstančního rozhodnutí). Ze sdělení policie správní orgán prvního stupně zjistil, že za posledních 5 let byla policií řešena tři možná porušení zákona (přemístění posedu, umístění sklopce na pastvinách - podezřelý žalobce, poškození oplocení pastvin v roce 2021) a žádné porušení zákonů v souvislosti s výkonem práva myslivosti (viz str. 10 prvoinstančního rozhodnutí).

28. Správní orgán prvního stupně vyšel s odkazem na nález ÚS, rozsudek Svatá Máří a rozsudek Vinice z právního východiska, že předmětem práva myslivosti je zvěř, představující státem chráněné přírodní bohatství dle čl. 7 Ústavy, kdy myslivost je součástí národního kulturního

dědictví. Realizace myslivosti a práva myslivosti je proto legitimním omezením vlastnického práva a je vykonávána ve veřejném zájmu, kdy je nutno vzájemná práva mezi subjekty vykonávající právo myslivosti a vlastníkem pozemku posoudit v souladu se zásadou proporcionality a vzájemně vážit práva vlastníka v porovnání se zájmy na výkonu práva myslivosti. Musí být zaručena ochrana práv vlastníka, ale nelze se formální zaštiťovat touto ústavní garancí tak, že se stane prostředkem popření práva myslivosti, neboť myslivost a právo myslivosti jsou společenskými aktivitami aprobovanými státem k ochraně a rozvoji jedné ze složek životního prostředí - zvěře. Důvody k prohlášení pozemků za nehonební musí tvrdit a prokázat vlastník pozemku (viz str. 7, 8 a 9 prvoinstančního rozhodnutí). Z § 2a písm. c) vyhlášky č. 342/2012 správní orgán prvního stupně dovodil, že každý chovatel prasat měl od 31. 12. 2020 zřídit trvalé souvislé dvojité oplocení všech pozemků, na které mají chovaná prasata přístup, a podle § 3 odst. 1 písm. a) této vyhlášky musí podnikající chovatelé hospodářských zvířat chránit chovy před nebezpečnými nákazami zvířat umístěním vhodných zařízení, která zabraňují průniku volně žijících zvířat, např. zasíťováním otvorů, umístěním sítí, plašičů (viz str. 9 a 10 prvoinstančního rozhodnutí).

29. Výše popsaná skutková zjištění posoudil správní orgán prvního stupně podle popsaných právních východisek tak, že žalobce vykonává své vlastnické právo provedením trvalého a neprostupného oplocení v rozporu se stavebním zákonem a dalšími právními předpisy tak, že tím eliminuje myslivost a protiprávně znemožňuje výkon práva myslivosti na svých pozemcích (viz str. 7 a 8 prvoinstančního rozhodnutí). Důvod uplatněný žalobcem v žádosti shledal správní orgán prvního stupně účelovým, protože právními předpisy se pouze vyžaduje dvojité oplocení pozemků, na které mají chovaná prasata přístup, a dvojité oplocení nehonebního pozemku parc. č. Xk s výkonem práva myslivosti nekoliduje, kdy výběh prasat v důsledku rozšíření chovu lze realizovat na dalších částech pozemku parc. č. Xk. Žalobce vykonává povinnosti nad rámec stanovený veterinárními předpisy šířeji, než je definují samotné předpisy, neboť žádný právní předpis ani veterinární opatření nepodmiňuje chov skotu vybudováním oplocení v takových parametrech, jak ho vybudoval žalobce. Zamezit úniku skotu z pastvin lze i oplocením pastvin bez trvalého základu, např. ohrazením (jak žalobce učinil v severní části katastrálního území). Krmnou základnu pro chov skotu a prasat a zamezení kontaminace či krádeže píce žalobce zajistil již oplocením pozemku parc. č. Xk. Žalobcova tvrzení o častém poškození ohrazení, úniku skotu a možném porušení právních předpisů ze strany uživatelů honiteb nebyla sdělením policie potvrzena a žalobce je neprokázal, přičemž by se tak jako tak nejednalo o důvod prohlášení zbývajících pozemků za nehonební, jelikož by měla být primárně řešena občanskoprávní cestou, popřípadě nahlášením příslušným orgánům k řešení protiprávního stavu. Provedení nezákonného trvalé oplocení honebních pozemků nemůže být důvodem prohlášení pozemků za nehonební. Správní orgán prvního stupně shrnul, že důvody žalobce neospravedlňují omezení práva myslivosti a legitimní omezení vlastníka z důvodu práva myslivosti nepřestalo být proporcionálním (viz str. 9, 10 a 11 prvoinstančního rozhodnutí).

30. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí ztotožnil se závěry správního orgánu prvního stupně a k odvolacím námitkám uvedl následující. Správní orgány musí postupovat a rozhodovat podle platné a účinné právní úpravy, nikoli podle zamýšlené novelizace právního předpisu nebo jejích důvodů (viz str. 3 napadeného rozhodnutí). Sděleními policie nebylo potvrzeno protiprávní jednání tvrzené žalobcem, stejně tak sdělením Městského úřadu Kraslice nebyl potvrzen žádný únik hospodářských zvířat a žalobce neprokázal protiprávní činnost uživatele honitby na jím vlastněných pozemcích, která by ani nemohla být zákonným důvodem pro prohlášení pozemku za nehonební, jelikož by nešlo o řádný výkon práva myslivosti (viz str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí).

31. Žalovaný vyšel z toho, že § 17 odst. 2 zákona o myslivosti umožňuje prohlásit pozemek za nehonební v případě specifické podnikatelské činnost vlastníka pozemku, která by objektivně byla v přímém rozporu s výkonem práva myslivosti. Výkon práva myslivosti je svou povahou

legitimním zásahem do vlastnického práva, kdy v prostředí České republiky se hospodářská zvířata běžně chovají na pastvinách, které jsou honebními pozemky. Prakticky se v určitém ročním období pozemek využívá na pastvu hospodářských zvířat a právo myslivosti se zde nevykonává – v jiném období však pozemek jako pastvina neslouží a vykonává se zde právo myslivosti. Obdobně jsou využívány (obhospodařovány) honební pozemky v určitých obdobích výlučně lesnicky nebo zemědělsky. Chov hospodářských zvířat na pastvinách proto podle žalovaného nevylučuje zcela ze své povahy výkon práva myslivosti a obě činnosti mohou existovat vedle sebe, tudíž chov hospodářských zvířat na pastvinách nelze považovat za specifickou podnikatelskou činnost, která by odůvodňovala prohlášení pozemku za nehonební podle § 17 odst. 2 zákona o myslivosti (viz str. 4 napadeného rozhodnutí). K oplocení pastvin nelze přihlížet, jelikož správní orgán prvního stupně učinil skutkové zjištění, že pastviny žalobce jsou oploceny v rozporu s právními předpisy (viz str. 5 napadeného rozhodnutí). Výklad § 17 zákona o myslivosti podaný žalobcem je v rozporu se zákonem o myslivosti, podle něhož je honebním pozemkem pozemek přímo ze zákona, nikoli na základě souhlasu vlastníka. Jedinou výjimkou je prohlášení pozemku za honební dle § 17 odst. 3 zákona o myslivosti, které se však týká jen pozemků, které byly předtím orgánem státní správy myslivosti prohlášeny za nehonební podle § 17 odst. 2 zákona o myslivosti. Podle § 17 odst. 2 zákona o myslivosti má orgán státní správy myslivosti prohlásit pozemek za nehonební jen v případě naplnění tam uvedených důvodů, nikoli automaticky po podání žádosti (viz str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí). Správní orgány nemusely posuzovat skutečný stav pozemků a jejich význam pro výkon práva myslivosti v honitbě, jelikož nepoměřovaly zájem na výkonu práva myslivosti se zájmem žalobce na provozování podnikatelské činnosti spočívající v chovu prasat a skotu. Podnikatelská činnost žalobce totiž nebyla specifickou podnikatelskou činností, která by mohla být důvodem pro prohlášení pozemku za nehonební z důvodu zájmu vlastníka, jelikož nevylučovala výkon práva myslivosti. Zbývající pozemky jsou oploceny protiprávně a neslouží ani k uskladnění krmiva, které je zajištěno na pozemku parc. č. Xk. Správní orgány tak řádně zohlednily skutečný stav pozemků a posoudily, zda naplňuje důvod pro prohlášení pozemku za nehonební podle § 17 odst. 2 zákona o myslivosti (viz str. 6 napadeného rozhodnutí). Vlastníkovi honebního pozemku, jehož pozemky byly přičleněny k honitbě, náleží od držitele honitby náhrada dle § 30 odst. 2 zákona o myslivosti (viz str. 7 napadeného rozhodnutí).

32. Soud konstatuje, že z odůvodnění prvoinstančního a napadeného rozhodnutí, která spolu tvoří jeden celek, vyplývá, že správní orgány učinily skutková zjištění, že dvojitě oplocený výběh prasat není umístěn na zbývajících pozemcích, že nebylo prokázáno časté poškození ohrazení a únik skotu, ani žádné protiprávní jednání osob vykonávajících právo myslivosti na zbývajících pozemcích, a že trvalým a neprostupným oplocením zbývajících pozemků, provedeným v rozporu se stavebními předpisy, žalobce znemožňuje výkon práva myslivosti a nelze k němu přihlížet. Správní orgány vycházely z právních východisek, že právními předpisy se vyžaduje dvojité oplocení pouze u pozemků, na které mají chovaná prasata přístup, a že žádný právní předpis ani veterinární opatření nepodmiňuje chov skotu vybudováním oplocení (v převážné míře) tak, jak bylo provedeno žalobcem u zbývajících pozemků. Správní orgány učinily ze skutkových zjištění po jejich právním hodnocení závěr, že (i) dvojité oplocení nehonebního pozemku parc. č. Xk s výkonem práva myslivosti nekoliduje, kdy výběh prasat v důsledku rozšíření chovu lze realizovat na dalších částech pozemku parc. č. Xk, (ii) oplocením pozemku parc. č. Xk žalobce dostatečně zajistil krmnou základnu pro chov skotu a prasat a zamezil jím i kontaminaci či krádeži píce, (iii) případné poškození ohrazení a únik skotu, ani protiprávní jednání osob vykonávajících právo myslivosti na zbývajících pozemcích, ani provedení protiprávního trvalého oplocení honebních pozemků nemůže být důvodem prohlášení pozemků za nehonební a (iv) výkon vlastnického práva žalobce ke zbývajícím pozemkům spočívající v chovu skotu nevylučuje výkon práva myslivosti, neboť v různých ročních obdobích mohou být pastviny užívány buď k chovu skotu, a nebo k výkonu práva myslivosti.

33. Správní orgány řádně zjistily skutkový stav v rozsahu potřebném pro rozhodnutí, takto zjištěný skutkový stav správně právně posoudily a jejich logické závěry jsou v prvoinstančním a napadeném rozhodnutí náležitě odůvodněny. Správní orgány správně identifikovaly, že *zájem vlastníka*, kterým byla odůvodněna žádost žalobce, byla podnikatelská činnost žalobce spočívající v chovu prasat a skotu na předmětných pozemcích, která má být podle žalobce honebním užíváním pozemku výrazně omezena. Správní orgány skutkově zjistily, že žalobce chová prasata výlučně na pozemku parc. č. Xk, který je nehonebním pozemkem (srov. výrok I prvoinstančního rozhodnutí, který žalobce nenapadl odvoláním) a že zbývající pozemky (kromě pozemků s lesním porostem parc. č. Xc a Xf) žalobce využívá jako pastviny pro skot, jehož krmná základna je umístěna též na pozemku parc. č. Xk. Tato zjištění vyústila v závěr, že chov prasat a skotu nevylučuje výkon práva myslivosti na zbývajících pozemcích, tedy že výkon práva myslivosti na zbývajících pozemcích žalobci nezpůsobuje újmu ani omezení v míře relevantní pro aplikaci § 17 odst. 2 zákona o myslivosti. Posouzení správních orgánů nevykazuje žádné nedostatky ve vztahu ke zjištění skutkového stavu, jeho hodnocení ani právnímu posouzení.

34. K jednotlivým žalobním námitkám uvádí soud následující.

35. Podle žalobce byly postupy správních orgánů obou stupňů nepřezkoumatelné (viz bod D čl. I žaloby). Žalobce toto tvrzení nedoprovodil žádnou konkrétnější argumentací. Námitka je nedůvodná.

36. Námitka směřovala evidentně proti rozhodnutím správních orgánů, nikoli jejich postupu [srov. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Rozhodnutí je přezkoumatelné, pokud je z něj zřejmé, jak správní orgán rozhodl, jaký skutkový stav vzal za rozhodný, jak uvážil o relevantních skutečnostech a jak se vypořádal s námitkami účastníka řízení. Zároveň však platí, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí z důvodu, že z něj nelze zjistit důvody, proč bylo rozhodnuto tak, jak bylo rozhodnuto. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno jen těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí není nepřezkoumatelné, pokud se správní orgán zabýval podstatou námitek účastníka řízení a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, aniž výslovně v odůvodnění rozhodnutí reaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky nebo námitky vedlejší či související se základní námitkou. Správní orgány nejsou povinny vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Jinými slovy, není nutné se v odůvodnění rozhodnutí výslovně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, jestliže stanovisko správního orgánu k nim jednoznačně a logicky vyplývá z odůvodnění nedůvodnosti základních námitek, v jehož konkurenci dílčí námitky celkově neobstojí.

37. Všechna právě uvedená kritéria prvoinstanční rozhodnutí ve spojení s napadeným rozhodnutím splňují. Rozhodnutí jsou srozumitelná, je z nich patrné, o čem a jak bylo rozhodnuto. Rozhodnutí jsou i řádně odůvodněná. Jelikož žalobce v žalobě neuvedl, v čem konkrétně má správní rozhodnutí za nesrozumitelná, ani jaké důvody rozhodnutí postrádá, má soud za to, že vypořádání žalobní námitky v dosud uvedeném rozsahu je dostatečnou odpovědí na žalobní argumentaci.

38. Žalobní námitka, že správní orgány nezohlednily podnikání žalobce na předmětných pozemcích, spočívající v chovu prasat, který vyžaduje podle § 2a vyhlášky č. 342/2012 Sb. dvojité oplocení, nebyla důvodná.

39. Jak bylo výše uvedeno, správní orgány učinily skutkové zjištění, že dvojitě oplocený výběh prasat není umístěn na zbývajících pozemcích a že chov prasat je realizován výlučně na pozemku parc. č. Xk. Toto skutkové zjištění žalobce v žalobě nesporoval a soud z něj při posouzení důvodnosti žaloby tedy vycházel. Závěr správních orgánů dovozený z popsaného skutkového zjištění, že

důvod uplatněný žalobcem v žádosti spočívající v chovu prasat na povinně dvojitě oploceném pozemku nemůže představovat *zájem vlastníka* ve smyslu § 17 odst. 2 věty druhé zákona o myslivosti na prohlášení *zbývajících* pozemků za nehonební pozemky, je zcela logický. Soud připomíná, že předmět odvolacího řízení a soudního přezkumu byl omezen na zbývající pozemky a pozemku parc. č. Xk se vůbec netýkal, protože o pozemku parc. č. Xk rozhodl správní orgán prvního stupně výrokem I prvoinstančního rozhodnutí, který žalobce nenapadl odvoláním. Jinak řečeno, žalobce se v žalobě dovolával dvojitě oploceného chovu prasat, avšak ten se nijak netýkal zbývajících pozemků, které (jedině) byly předmětem soudního přezkumu napadeného rozhodnutí, neboť na zbývajících pozemcích žalobce prasata nechová. Na napadené rozhodnutí tedy nemohlo mít vliv, že žalobce na pozemku, jehož se odvolací řízení vůbec netýkalo, chová prasata a jaké oplocení jejich chovu právní předpisy vyžadují. Veškerá žalobní argumentace týkající se chovu prasat (výlučně na pozemku parc. č. Xk, což žalobce nezpochybňoval) tudíž byla neopodstatněná. Nedůvodnou z tohoto důvodu tedy byla konkrétně žalobní námitka, že napadené rozhodnutí je nezákonné proto, že v jeho důsledku nebude žalobci vydáno dodatečné stavební povolení k již zřízenému oplocení pastevních pozemků, čímž bude žalobci znemožněn chov prasat – jelikož žalobce chová prasata mimo plochu zbývajících pozemků, nemůže mít napadené rozhodnutí vliv na chov prasat a jeho oplocení. Žalobce netvrdil ani neprokázal, že by se chovu prasat mohl jakkoli dotknout výkon práva myslivosti na zbývajících pozemcích mimo plochu pozemku parc. č. Xk, a ani z obsahu správního spisu nevyplynulo, že by honitba na zbývajících pozemcích mohla být příčinou nákazy či kontaminace krmiva pro, dvojitým plotem od honitby izolovaná, prasata.

40. Soud posoudil jako nedůvodnou i žalobní námitku, že správní orgány nezohlednily podnikání žalobce spočívající v chovu skotu. Žalobce v této souvislosti argumentoval v žalobě tím, že důvodem zřízení oplocení zbývajících pozemků bylo to, že chtěl bránit krádežím píce, šíření nákaz, úniku skotu z pastvin a tím vzniklým škodám a zajistit krmnou základnu pro chovaný skot s vyloučením kontaminace vývrhy ulovené zvěře a předejít škodám, které páchají myslivci porážením ohradníků a rozježděním kolejí na jeho polnostech.

41. Zde již šlo o zbývající pozemky, které *byly* předmětem odvolacího řízení vedeného žalovaným. Podle soudu správní orgány žalobcem tvrzený zájem na chovu skotu na zbývajících pozemcích zohlednily dostatečně. Soud připomíná, že správní orgány dospěly k závěru, že žalobce v rozporu se stavebním zákonem zbývající pozemky oplotil, čímž znemožňuje výkon práva myslivosti na zbývajících pozemcích, přičemž žádný právní předpis ani veterinární opatření nepodmiňuje chov skotu vybudováním oplocení zbývajících pozemků v takových parametrech, jak je vybudoval žalobce. S tímto závěrem žalobce v žalobě nijak nepolemizoval. Soud se s tímto závěrem správních orgánů shoduje a ztotožňuje se i s jejich dalším závěrem, že účelů tvrzených žalobcem v jeho žádosti (zamezení úniku skotu) lze dosáhnout i oplocením pastevního areálu zbývajících pozemků oplocením bez trvalého základu, např. ohrazením, kdy ani s tímto závěrem žalobce v žalobě nijak nepolemizoval. Nedůvodnou je i žalobní námitka, že honební charakter zbývajících pozemků povede k nevydání dodatečného stavebního povolení k již zřízenému oplocení zbývajících pozemků, čímž bude žalobci znemožněno podnikání v živočišné výrobě (soud dovozuje, že jím žalobce mínil chov skotu), protože, jak bylo výše vysvětleno, ze správního řízení nevyplynulo, že by chov skotu na zbývajících pozemcích vyžadoval provedení oplocení, které žalobce bez povolení na zbývajících pozemcích zřídil.

42. Správní orgány učinily skutkové zjištění, které žalobce opět nijak nesporoval, že krmná základna pro chov skotu s vyloučením kontaminace či krádeže píce je zajištěna oplocením pozemku parc. č. Xk. Tím je vyvrácena žalobní argumentace nutností již provedeného oplocení zbývajících pozemků.

43. Namítal-li žalobce, že jím zřízené oplocení zbývajících pozemků je nezbytné proto, že často dochází ke kontaminaci píce vývrhy ulovené zvěře a škodám, které páchají myslivci porážením ohradníků a rozježděním kolejí, souhlasí soud s vypořádáním této argumentace správními

orgány, že ze sdělení příslušných orgánů vyžádaných správními orgány nevyplynulo, že by k takovým událostem docházelo, a žalobce k nim nic konkrétního ve správním řízení netvrdil, natož aby to prokázal. Jak správně správní orgány ve shodně s výše popsanou judikaturou uvedly, individuální prohřešky proti myslivosti v zásadě nemohou být relevantní pro rozhodnutí podle § 17 odst. 2 zákona o myslivosti.

44. Žalobce dále namítl, že důvodem zřízení oplocení zbývajících pozemků byla prevence šíření nákaz. S touto argumentací se vypořádalo pouze prvoinstanční rozhodnutí, jelikož v odvolání již žalobce proti vypořádání této otázky správním orgánem prvního stupně nic nenamítal a žalovaný se tomu proto v napadeném rozhodnutí již nevěnoval. Správní orgán prvního stupně vysvětlil, že žádný právní předpis neukládá žalobci zřídit provedené oplocení jako opatření před nebezpečnými nákazami skotu na zbývajících pozemcích. Žalobce proti tomuto závěru v odvolání nic nenamítal a nic konkrétního ve vztahu k prevenci nákaz neuvedl ani ve správním řízení ani v žalobě.

45. Žalobce v žalobě konstatoval svou povinnost zabránit genetickému znehodnocení plemene skotu (šlo o zkopírovaný pátý odstavec čl. III žádosti žalobce, jíž zahájil přezkoumávané správní řízení). Správní orgán prvního stupně na tuto argumentaci v prvoinstančním rozhodnutí nereagoval a žalobce se vypořádání této argumentace v odvolání nedomáhal. Žalovaný proto nemohl pochybit, když se této otázce v napadeném rozhodnutí nevěnoval. Jelikož žalobce ve své žádosti ani v žalobě neobjasnil souvislost své povinnosti prevence neřízeného křížení s předmětem řízení, nemůže toto žalobní tvrzení atakovat zákonnost napadeného rozhodnutí.

46. Dále žalobce namítl, že žalovaný vyšel z chybné interpretace § 17 odst. 3 zákona o myslivosti, podle níž je souhlas vlastníka vyžadován jen při zpětném zařazení do kategorie pozemků honebních, a pominul žalobcovo ústavně chráněné vlastnické právo a jeho vůli. Žalobce argumentoval dále tím, že žádným právním předpisem není žalobci přiznána za jeho omezení honitbou náhrada ušlého zisku, kdy náhrada za přičlenění pozemků do konkrétní honitby dle § 30 odst. 2 zákon o myslivosti je nicotná. Námitky nebyly důvodné.

47. Odvolací námitky, že žalobce jako vlastník pozemků v souladu s dobrými mravy svou žádostí odvolal souhlas s honitbou a že žalobci nepřísluší náhrada škody za zmařený chov prasat a skotu, žalovaný vypořádal na str. 5, 6 a 7 napadeného rozhodnutí. Zde žalovaný s odkazy na zákon o myslivosti podrobně vysvětlil, že honebním pozemkem je pozemek přímo ze zákona a nikoli na základě souhlasu vlastníka, kdy jedinou výjimkou je prohlášení pozemku za honební dle § 17 odst. 3 zákona o myslivosti, které se však týká jen pozemků, jež byly předtím orgánem státní správy myslivosti prohlášeny za nehonební podle § 17 odst. 2 zákona o myslivosti. Dále žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že vlastníkovi honebního pozemku, jehož pozemky byly přičleněny k honitbě, náleží od držitele honitby náhrada dle § 30 odst. 2 zákona o myslivosti. Žalobce v žalobě s popsanou argumentací žalovaného v napadeném rozhodnutí nijak nepolemizuje, jen ji označuje za chybnou, resp. náhradu za nicotnou. Vzhledem ke kvalitě takové žalobní námitky soud jen konstatuje, že s právním výkladem žalovaného zcela souhlasí a doplňuje, že ústavní konformita právní regulace honiteb dle zákona o myslivosti byla předmětem výše uvedené rozhodovací činnosti Ústavního soudu.

48. Dovolával-li se žalobce v žalobě toho, že chov skot a prasat má společenský význam, neboť žalobce dodává zvířata k porážce a následně slouží k zásobování a obživě obyvatel, nešlo o důvodnou námitku. Lze zopakovat, že na chov prasat žalobce v žalobě nemohl úspěšně odkazovat, protože se netýkal zbývajících pozemků. Pokud jde o skot, žalobce ve své žádosti neuvedl, že by *zájem vlastníka* dle § 17 odst. 2 zákona o myslivosti měl spočívat v zajištění obživy obyvatelstva. Proto správní orgány nebyly povinny ve svých rozhodnutích takový zájem žalobce zohledňovat a jejich rozhodnutí nemůže být nezákonné z důvodu, že tak neučinily.

49. Nedůvodnou byla i žalobní námitka, že správní orgány ve svých závěrech s odkazem na rozsudek Svatá Máří pominuly, že žalobce využívá pozemky k podnikání. Z prvoinstančního i napadeného

rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány podnikání žalobce rozhodně nepominuly, skutkově ho zjistily a rozhodnutí přijaly s jeho zohledněním. Vzhledem k absenci konkrétního zdůvodnění této žalobní námitky soud odkazuje *en bloc* na odůvodnění prvoinstančního a napadeného rozhodnutí.

50. Soud shledal neopodstatněnou i námitku žalobce, že správní orgány pominuly, že členové mysliveckého spolku porušují veterinární zákon, protože nechávají pravidelně vývrhy ulovené zvěře na pozemcích žalobce a při pozření těchto vývrhů volně se pohybujícím skotem a prasaty pak u nich dochází ke zdravotním potížím, což mělo za důsledek nesprávný závěr o tom, že zemědělská činnost žalobce není v rozporu s výkonem práva myslivosti.

51. Soud aprobuje vypořádání této argumentace správními orgány, že ze sdělení příslušných orgánů vyžádaných správními orgány nevyplynulo, že by k takovým událostem docházelo, a žalobce k nim nic konkrétního ve správním řízení netvrdil, natož aby to prokázal. Jak správně správní orgány ve shodně s výše popsanou judikaturou uvedly, individuální prohřešky proti myslivosti v zásadě nemohou být relevantní pro rozhodnutí podle § 17 odst. 2 zákona o myslivosti. Slovy žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí: „*Protiprávní jednání uživatele honitby, pokud by bylo prokázáno, však nelze považovat za takový případ, protože protiprávní jednání je zřejmým excesem a nikoli řádným výkonem práva myslivosti.*“ Žalobce v žalobě s argumentací správních orgánů ostatně nikterak nepolemizoval.

52. Shledával-li žalobce v žalobě paradoxním, že dobrovolný spolek myslivců má právo na poškozování jeho pozemků a že osoba zúčastněná na řízení odmítat vydat souhlas ke zřízení oplocení, ač právní předpisy žalobci ukládají, aby při chovu prasat měl zřízeno dvojí oplocení, míjela tato argumentace důvody rozhodnutí napadeného rozhodnutí. Správní orgány ve svých rozhodnutích žádné právo na poškozování pozemků žalobce nikomu neudělily, žádné takové protiprávní jednání ostatně ani nezjistily a kroky osoby zúčastněné na řízení ve stavebním řízení nekomentovaly, neboť šlo o řízení odlišné od jimi projednávané věci.

53. Namítal-li žalobce, že žalovaný měl přihlížet k aktuálnímu legislativnímu procesu týkajícímu se změny zákona o myslivosti, ztotožňuje se soud s vypořádáním této nedůvodné odvolací námitky, které provedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, tedy že správní orgány musí postupovat a rozhodovat podle platné a účinné právní úpravy, nikoli podle zamýšlené novelizace právního předpisu nebo jejích důvodů. S tímto odůvodněním napadeného rozhodnutí opět žalobce v žalobě nijak nepolemizoval.

54. Soud nepřisvědčil žalobní námitce, že sama skutečnost, že žalobce předem nepožádal o povolení oplocení, neměla mít zcela zásadní vliv na rozhodnutí, z jednoduchého důvodu: Tato skutečnost totiž podle odůvodnění správních rozhodnutí rozhodně neměla zásadní vliv na to, že správní orgány žalobcově žádosti v části zbývajících pozemků nevyhověly. I kdyby žalobce zbývající pozemky neoplotil, nic by to nezměnilo na tom, že na zbývajících pozemcích žalobce nevykonává specifickou podnikatelskou činnost, která by objektivně byla v přímém rozporu s výkonem práva myslivosti.

55. Žalobci soud nepřisvědčil ani v tom, že správní orgán prvního stupně nerozhodl o jednotlivých pozemcích žalobce rozdílně, ač jsou rozdílně využívány, kdy podle žalobce bylo ve správním řízení zjištěno, že jsou pozemky z větší části zastavěny stavbou nebo využívány jako zahrady a ve zbytku jde o pastviny. Správní orgán prvního stupně učinil ohledně zbývajících pozemků skutkové zjištění, že jde jednak o pozemky s lesním porostem nevyužívané jako pastviny (pozemky parc. č. Xc a Xf) a ve zbytku (pozemky parc. č. Xa, Xb, Xi, Xe, Xg, Xl, Xj a Xd) tvoří oplocený pastevní areál (viz str. 5 a 10 prvoinstančního rozhodnutí). Tato skutková zjištění žalobce nesporoval ani ve správním řízení, ani v žalobě. Správní orgány tedy zjistily, že zbývající pozemky jsou rozdílně využívány. Předmětem řízení před žalovaným, který limituje i předmět soudního přezkumu, byly výlučně zbývající pozemky. Správní orgány nepochybily, pokud jejich využití zjistily při místním šetření, a jejich právní hodnocení takto zjištěného (dvojího) využití

nevykazuje nedostatků. Zjištěné využití zbývajících pozemků totiž nemohlo vzhledem k důvodu žádosti žalobce podle § 17 odst. 2 zákona o myslivosti vést k odlišnému rozhodnutí o žádosti žalobce o jednotlivých pozemcích, které byly součástí zbývajících pozemků. Nezákonnost napadeného rozhodnutí nemůže způsobit nekonkrétní žalobní tvrzení, neuplatněné v rámci správního řízení, že snad jsou zbývající pozemky (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.) *z větší části zastavěny stavbou nebo využívány jako zahrady*.

56. Před posouzením dalšího žalobního tvrzení dodává zdejší soud, že o žádosti žalobce podle § 17 odst. 2 zákona o myslivosti ve vztahu ke zbývajícím pozemkům nerozhodoval poprvé. Žalobce totiž o prohlášení zbývajících pozemků za nehonební již jednou neúspěšně žádal a svůj zájem podle § 17 odst. 2 zákona o myslivosti tehdy odůvodnil svým nesouhlasem s odstřelem zvěře (dále jen „*původní žádost*"). O původní žádosti bylo rozhodnuto rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 14. 10. 2021, č. j. KK/3945/ZZ/21-20, ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 1. 2022, č. j. MZE-68067/2021-16231, tak, že zbývající pozemky nebyly prohlášeny za nehonební v zájmu vlastníka. Žalobu žalobce proti posledně uvedenému rozhodnutí soud zamítl rozsudkem ze dne 14. 7. 2022, č. j. 57 A 20/2022-67.

57. Nynější žalobní tvrzení žalobce, kdy *poukázal na to, že správní orgán prvního stupně v jiné části k. ú. Č. u K. rozhodnutím ze dne 14. 10. 2021, č. j. KK/3946/ZZ/21-14, prohlásil pozemky za nehonební a že po tomto rozhodnutí a ze stejného důvodu žalobce podal žádost o prohlášení oplocených pozemků za nehonební a jejich vynětí z myslivecké honitby Liboc*, je zkopírováno z druhého odstavce čl. II žaloby žalobce ve věci původní žádosti. Tuto argumentaci žalobce neuplatnil v nynějším správním řízení a správní orgány se jí tedy nemusely zabývat. Totožnou argumentaci zdejší soud vypořádal v bodě 33 rozsudku ze dne 14. 7. 2022, č. j. 57 A 20/2022-67, takto: „*Uvedená tvrzení žalobce nelze posoudit jako žalobní bod, protože žalobce neuvedl, zda a jak tato jeho tvrzení mají ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí [srov. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Vzhledem k tomu, že uvedená tvrzení žalobce v žalobě nijak nepropojil s důvodem nezákonnosti napadeného rozhodnutí, neprováděl soud pro nadbytečnost k důkazu žalobcem navržené správní rozhodnutí z jiné věci.*" Soud nemá důvod nahlížet na popsané žalobní tvrzení v této věci jinak. Pokud v nynější žalobě žalobce uvedl, že *v původní žádosti uvedl, že nesouhlasí s usmrcováním volně žijící zvěře, ale správní orgány jeho postoj bagatelizovaly s odkazem na to, že žalobce dodává chovaný skot na porážku*, posoudil toto žalobní tvrzení soud obdobně – nejde o žalobní bod, neboť žalobce odkazuje na řízení o své původní žádosti, tedy na řízení odlišné od nyní posuzované věci, a neuvedl, zda a jak tato jeho tvrzení mají ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí a nijak je nepropojil s důvodem nezákonnosti nyní napadeného rozhodnutí.

58. Pokud žalobce argumentoval § 50 odst. 3 správního řádu, pominul, že šlo o řízení o žádosti (srov. § 50 odst. 3 věta druhá správního řádu *a contrario*) a že jím namítané skutečnosti se týkají jeho individuálních zájmů, nikoli zájmu veřejného (srov. § 50 odst. 3 věta první správního řádu).

59. K přednesům účastníků při jednání ve vztahu k dodatečnému povolení oplocení pozemků žalobce soud uvádí, že se netýkaly předmětu soudního přezkumu napadeného rozhodnutí.

60. Soud dodává, že část žalobních tvrzení byla obecná a nebyla vztažena k důvodům napadeného a prvoinstančního rozhodnutí. Pokud takto žalobce popsal teoretická právní východiska či odkázal na právní normy, aniž vysvětlil, v čem konkrétně souvisí s projednávanou věcí a proč konkrétně mají způsobovat nezákonnost napadeného rozhodnutí, soud tato tvrzení v žalobě za žalobní body nepovažoval. Nároky na obsahové vymezení žalobních bodů se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku z 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 835/1996 ve Sb. NSS, kde popsal, že § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci, přičemž výrazem *konkrétní* je myšleno ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované. Ke skutkovým tvrzením blíže vysvětlil, že nemohou být toliko typovou charakteristikou určitých *obvyklých* nezákonností, nýbrž musí se jednat o zcela jasně individualizovaný, a tedy od jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelný popis. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými

žalobními body je důležitá nejen pro vytyčení mezí, v nichž se soud může a má v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného, aby mohl v souladu se zásadou rovnosti účastníků řízení náležitě využít možnosti procesní obrany. Konečně k tomu rozšířený senát uvedl, že *„žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.“*

61. Soud neshledal žádný z žalobcem uplatněných žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

62. Náhradu nákladů řízení soud výrokem II rozsudku žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval.

63. O náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 5 s. ř. s. Osoba zúčastněná na řízení nemá na náhradu nákladů řízení právo, protože jí soud neuložil žádnou povinnost. Osoba zúčastněná na řízení ani nenavrhovala přiznání práva na náhradu dalších nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 9. ledna 2024

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.